

"মৰমৰ সন্তানসকল – পিতাৰ সমান দয়াশীল হোৱা, দয়াশীল সন্তানে সকলোকে দুখৰ পৰা মুক্ত কৰি পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি তোলাৰ সেৱা কৰিব"

প্ৰশ্ন: গোটেই বিশ্বই কি বিচাৰে? যিটো পিতাৰ বাহিৰে কোনেও পূৰা কৰিব নোৱাৰে?

উত্তৰ: গোটেই বিশ্বই শান্তি আৰু সুখ বিচাৰে। সকলো সন্তানৰ আহ্বান শুনি পিতা আহে। বাবা বেহদৰ (অসীমৰ) হয় সেইকাৰণে তেওঁৰ বহুত চিন্তা থাকে যে মোৰ সন্তানসকল কেনেকৈ দুখীৰ পৰা সুখী হ'ব। বাবাই কয় - সন্তানসকল, পুৰণি সৃষ্টিও মোৰ হয়, মোৰেই সকলো সন্তান, মই আহিছোঁ সকলোকে দুখৰ পৰা মুক্ত কৰিবলৈ। মই হৈছো গোটেই বিশ্বৰ মালিক, এইখনক মইয়েই পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি তুলিব লাগে।

ওঁম শান্তি। পিতাই সন্তানসকলক পবিত্ৰ কৰি আছে। তেন্তে নিশ্চয় পিতাৰ প্ৰতি মৰম থকা উচিত। ভাই-ভাইৰ মাজত পৰস্পৰ মৰম থকাটো ঠিকেই। এজন পিতাৰ সকলো সন্তান পৰস্পৰ ভাই-ভাই হয়। কিন্তু পাৱন কৰি তোলাতো এজনেই পিতা সেইবাবে সকলো সন্তানৰ স্নেহ এজন পিতাৰ প্ৰতিয়ে যায়। পিতাই কয় - সন্তানসকল, মামেকম (মনে মনে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। এইটোতো ঠিকেই আছে তোমালোক ভাই-ভাই হোৱা, গতিকে নিশ্চয় ক্ষীৰখণ্ডই হ'ব (মিলপ্ৰীতি থাকিব)। এজন পিতাৰ সন্তান হোৱা। আত্মাতেই ইমান মৰম আছে। যিহেতু দেৱতাৰ পদ প্ৰাপ্ত কৰা গতিকে পৰস্পৰ বহুত মৰম থাকিব লাগে। আমি ভাই ভাই হওঁ। পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লওঁ। পিতাই আহি শিকায়। যিসকলে বুজিব পাৰে তেওঁলোকে বুজে যে এইয়া হৈছে স্কুল বা ডাঙৰ বিশ্ব বিদ্যালয় (ইউনিভাৰ্চিটি)। পিতাই সকলোকে দৃষ্টি দিয়ে বা স্মৰণ কৰে। বেহদৰ পিতাক গোটেই বিশ্বৰ মনুষ্য মাত্ৰ সকলো আত্মাই স্মৰণ কৰে। নতুন বা পুৰণি গোটেই বিশ্বখন পিতাৰে হয়। নতুন বিশ্ব পিতাৰ হয় তেন্তে পুৰণি খন নহ'ব নেকি? পিতাই সকলোকে পাৱন কৰি তোলে, পুৰণি বিশ্বও মোৰেই। গোটেই বিশ্বৰ মালিক মইয়েই হওঁ। যদিও মই নতুন বিশ্বত ৰাজ্য নকৰো কিন্তু মোৰেইতো হয় -নহয় জানো। মোৰ সন্তানসকল মোৰ এই ডাঙৰ ঘৰটোত বহুত সুখেৰে থাকে আকৌ পিছত দুখো পায়। এইয়া হৈছে খেল। এই গোটেই বেহদৰ বিশ্বখন আমাৰ ঘৰ হয়। এইখন এখন ডাঙৰ মঞ্চ নহয় জানো। পিতাই জানে গোটেই ঘৰত মোৰ সন্তানসকল আছে। গোটেই বিশ্বকে চায়। সকলো চৈতন্য হয়। সকলো সন্তান এই সময়ত দুখী সেই বাবে আহ্বান কৰে - বাবা আমাক ছিঃছিঃ, দুখী জগতৰ পৰা শান্তিৰ জগতলৈ লৈ যোৱা, শান্তি দিয়া। পিতাকে আহ্বান কৰে। দেৱতাসকলকতো ক'ব নোৱাৰে। সকলোৰেই সেই এজনে পিতা। তেওঁৰ গোটেই বিশ্বৰ চিন্তা থাকে। বেহদৰ ঘৰ হয়। পিতাই জানে যে এই বেহদৰ ঘৰত এই সময়ত সকলো দুখী সেইবাবে কয় শান্তি দিয়া, সুখ দিয়া। দুটা বস্তুৱেই নিবিচাৰে জানো। এতিয়াতো জানিছা যে আমি বেহদৰ পিতাৰ পৰা সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছোঁ। পিতাই আহি আমাক সুখো দিয়ে শান্তিও দিয়ে। অন্য কোনোতো সুখ-শান্তি দিওঁতা নাই। পিতাৰে দয়া উপজিব। তেওঁ হৈছে বেহদৰ পিতা। তোমালোকে বুজা যে আমি বাবাৰ সন্তানসকল যেতিয়া পবিত্ৰ আছিলো তেতিয়া বহুত সুখী আছিলো। এতিয়া অপবিত্ৰ হোৱা বাবে দুখী হৈ যাওঁ। কাম চিতাত বহি ক'লা পতিত হৈ যাওঁ। মূল কথা হ'ল পিতাক পাহৰি যায়। যিজন পিতাই ইমান উচ্চ পদ দিলে। এনেকৈ গোৱাও নহয় যে তুমি মাতা-পিতা... সুখ বহুত আছিল। সেইয়া পুনৰ তোমালোকে এতিয়া লৈ আছা কিয়নো এতিয়া দুখ বহুত হৈছে। এইয়া হৈছে তমোপ্ৰধান বিশ্ব। বিষয় সাগৰত ডুব গৈ আছে। একোৱে নুবুজে। তোমালোকে এতিয়া বুজি পাইছা। তোমালোকে বুজি পোৱা যে - এইয়া হৈছে ৰৌৰৱ নৰক।

পিতাই সন্তানসকলক সোধে - এতিয়া তোমালোক নৰকবাসী হোৱা নে স্বৰ্গবাসী? যেতিয়া কোনোবা মৰে তৎক্ষণাত কৈ দিয়ে স্বৰ্গবাসী হ'ল অৰ্থাৎ সকলো দুখৰ পৰা দূৰ হ'ল। পুনৰ নৰকৰ বস্তু তেওঁক কিয় খাবলৈ দিয়া? এইটোও বুজি নাপায়। পিতা আহি স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰে। তোমালোক সন্তানসকলক ৰাজযোগ শিকায়। পিতাই কয়, মৰমৰ সন্তানসকল, মই তোমালোকক এই জ্ঞান শুনোঁ। মোৰহে এই জ্ঞান আছে। জ্ঞানসাগৰ মই হওঁ। কয় যে এওঁ শাস্ত্ৰৰ সৰ্বময় কৰ্তা হয়। কিন্তু তেৱোঁ আত্মাই হয়, এইটোও বুজি নাপায়। পিতাৰে পৰিচয় নাই। পিতা যিয়ে বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে তেওঁৰ বাবে কয় শিল পাথৰ সকলোতে বিদ্যমান। ব্যাস ভগৱানে কি কি যে কথাবোৰ লিখি দিছে। মানুহে একোৱে নাজানে। একেবাৰে অনাথ হৈ নিজৰ ভিতৰতে কাজিয়া-পেছাল কৰি থাকে। ৰচোতা পিতা, আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তক কোনেও নাজানে। পিতাই নিজৰ আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰৰ ৰহস্য বুজায়। আন কোনেও ক'ব নোৱাৰে। তোমালোকে যিকোনো লোককে সোধা - তোমালোকে ঈশ্বৰ, ভগৱান, ৰচোতা বুলি যাক কোৱা তেওঁক তোমালোকে জানানে? শিল পাথৰত ঈশ্বৰ

আছে বুলি কোৱাটোকেজনা বুলি কয় নেকি? প্ৰথমে নিজকতো বুজা। মনুষ্য তমোপ্ৰধান হয় গতিকে জন্তু আদি সকলো তমোপ্ৰধান। মনুষ্য সতোপ্ৰধান হ'লে সকলো সুখী হৈ যায়। যেনেকুৱা মনুষ্য, তেনেকুৱা তেওঁলোকৰ আচবাবো হয়। চহকী লোকৰ আচবাবো ভাল হয়। তোমালোকতো একেবাৰে সুখী বিশ্বৰ মালিক হোৱাগৈ গতিকে তোমালোকৰ ওচৰত সকলো বস্তুসুখদায়ী হয়। তাত দুখদায়ী কোনো বস্তু নাথাকে। এই নৰক হৈছেই লেতেৰা সৃষ্টি।

পিতা আহি বুজায় যে ভগৱানতো এজনেই, তেওঁৰেই পতিত-পাৱন হয়। স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰে। দেৱতাসকলৰ মহিমাও গায়, সৰ্বগুণ সম্পন্ন.....। মন্দিৰলৈ গৈ দেৱতাসকলৰ উপমা, নিজৰ নিন্দা কৰে কিয়নো সকলো ভ্ৰষ্টাচাৰী হয়। শ্ৰেষ্ঠাচাৰী, স্বৰ্গবাসীতো এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হয়, যাক সকলোৱে পূজা কৰে। সন্ন্যাসীয়েও কৰে। সত্যযুগত এনেকুৱা নহয়। তোমালোকৰ সন্ন্যাস হৈছে বেহদৰ। বেহদৰ পিতা আহি বেহদৰ সন্ন্যাস কৰায়। সেইয়া হৈছে হঠযোগ, হদৰ সন্ন্যাস। সেইটো ধৰ্মই বেলেগ। পিতাই কয় - তোমালোকে নিজৰ ধৰ্মক পাহৰি কিমান ধৰ্মত সোমাই পৰিলা। নিজৰ ভাৰতৰ নামেই হিন্দুস্তান ৰাখি দিছা আকৌ হিন্দু ধৰ্ম বুলি কৈ দিছা। বাস্তৱত হিন্দু ধৰ্মতো কোনেও প্ৰতিষ্ঠাই কৰা নাই, মুখ্য ধৰ্ম হৈছেই চাৰিটা - দেৱী-দেৱতা, ইছলামী, বৌদ্ধি আৰু খ্ৰীষ্টিয়ান। তোমালোকে জানা যে এই গোটেই বিশ্বখন হৈছে এটা দ্বীপ, ইয়াত এতিয়া ৰাৱণৰ ৰাজ্য। ৰাৱণ দেখিছানে? যাক বাৰে বাৰে জ্বলায়, ই হৈছে সকলোতকৈ পুৰণা শত্ৰু। এইটোও নুবুজে যে আমি কিয় জ্বলাও? বুজিব নালাগে জানো যে এওঁ (ৰাৱণ) কোন হয়? কেতিয়াৰ পৰা জ্বলাই আহিছে? পৰম্পৰাৰে পৰা বুলি ভাবে। হেৰ' ইয়াৰো কিবা হিচাব থকা উচিত নহয় জানো। তোমালোকক কোনেও নাজানেই। তোমালোক হৈছা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান। তোমালোকক যদি কোনোবাই সোধে যে তোমালোক কাৰ সন্তান? হেৰ' আমি ব্ৰহ্মাকুমাৰ-ব্ৰহ্মাকুমাৰী হয় গতিকে আমি তেওঁৰে সন্তান নহ'লো জানো। ব্ৰহ্মা কাৰ সন্তান? শিৱবাবাৰ। আমি তেওঁৰ নাতি হৈ গ'লো। সকলো আত্মা তেওঁৰে সন্তান হয়। পুনৰ শৰীৰত প্ৰথমে ব্ৰাহ্মণ হয়। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা আছে নহয়। ইমান প্ৰজা কেনেকৈ ৰচে, এইয়া তোমালোকে জানা। এইয়া হৈছে তুলি লোৱা। শিৱ বাবাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা তুলি লয়। মেলাও লাগে। বাস্তৱত মেলা তাতে লাগিব লাগে য'ত ব্ৰহ্মপুত্ৰ ডাঙৰ নদী সাগৰত গৈ মিলিত হয়। সেই সংগমত মেলা লাগিব লাগে। এই মেলা ইয়াত আছে। ব্ৰহ্মা বহি আছে, তোমালোকে জানা পিতাও আছে আৰু ডাঙৰ মম্মাও ইয়াতে আছে। কিন্তু পুৰুষ (male) হয় সেইবাবে মম্মাক নিযুক্তি দিয়া হয় যে তুমি মাতাসকলক চম্ভালা। পিতাই কয় মই তোমালোকক সংগতি দিওঁ। তোমালোকে জানা যে এই দেৱতাসকল হৈছে ডবল (দ্বৈত) অহিংসক কিয়নো তাত ৰাৱণ নাথাকেই। ভক্তিৰ দ্বাৰা ৰাতি হয়, জ্ঞানৰ দ্বাৰা দিন হয়। জ্ঞানসাগৰ এজন পিতাই হয়। তেওঁক আকৌ সৰ্বব্যাপি বুলি কৈ দিয়ে। পিতাহে আহি এইটো বুজায় আৰু সন্তানসকলকহে বুজায়। শিৱ ভগৱানুবাচ নহয় জানো। শিৱজয়ন্তী পালন কৰে যেতিয়া নিশ্চয় কাৰোবাৰ শৰীৰত আহিব। কয় যে মই প্ৰকৃতিৰ আধাৰ ল'বলগীয়া হয়। মই কোনো শিশুৰ আধাৰ নলওঁ। কৃষ্ণতো শিশু নহয় জানো। মইতো তেওঁৰ বহুত জন্মৰ অন্তিম জন্মৰো বানপ্ৰস্থ অৱস্থাত প্ৰৱেশ কৰো। বানপ্ৰস্থ অৱস্থাৰ পিছতহে মনুষ্যই ভগৱানক স্মৰণ কৰে। কিন্তু ভগৱানক যথার্থ ভাৱে কোনেও নাজানে। সেইবাবে পিতাই কয় - যদা যদাহি ..... মই ভাৰততে আহোঁ। ভাৰতৰ মহিমা অপৰমঅপাৰ।

মনুষ্যৰ দেহৰ অহংকাৰ চোৱা কিমান আছে - মই অমুক হওঁ, এইয়া হওঁ। এতিয়া পিতা আহি তোমালোকক দেহী-অভিমানী কৰি তোলে। মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকলক আত্মিক পিতাই বহি জ্ঞানৰ সকলো ৰহস্য শুনায়। এয়া হৈছে পুৰণি বিশ্ব। সংযুগ হৈছে নতুন বিশ্ব। সংযুগত আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মহে আছিল। 5 হাজাৰ বছৰৰ কথা। শাস্ত্ৰত আকৌ ব্যাসে লিখি দিলে - কল্পৰ আয়ুস লাখ হাজাৰ বছৰ। বাস্তৱত হয় 5 হাজাৰ বছৰৰ কল্প। মনুষ্য একেবাৰে অজ্ঞানতাৰ, কুস্তকৰ্ণৰ নিদ্ৰাত শুই আছে। এতিয়া তোমালোকৰ এই কথাবোৰ কোনোবা নতুন লোকে শুনিলে বুজিব নোৱাৰিব সেইবাবে পিতাই কয় - মই নিজৰ সন্তানসকলৰ লগতেই কথা পাতে। ভক্তিও তোমালোকেই আৰম্ভ কৰা। নিজকেই থাপৰ মাৰিছা। পিতাই তোমালোকক পূজ্য কৰি তুলিলে, তোমালোকে পুনৰ পূজাৰী হৈ যোৱা। এয়াও খেল। কোনো কোনো মনুষ্য কোমল অন্তৰৰ হয় গতিকে খেল দেখিও কান্দে। পিতাইতো কয় - যিয়ে কান্দে তেওঁ হেৰুৱায়, সত্যযুগত কন্দাৰ কথা নাই। ইয়াতো পিতাই কয় - কান্দিব নালাগে। দ্বাপৰ-কলিযুগত কান্দে। সত্যযুগীয়ে কেতিয়াও নাকান্দে। পিছলৈতো কাৰো কান্দিবলৈ সময়েই নাথাকিব। অকস্মাৎ মৰি থাকিব। “হায় ৰাম” বুলিও ক'ব নোৱাৰিব। বিনাশ এনেকৈ হ'ব যে অলপো দুখ নহ'ব কিয়নো চিকিৎসালয় আদিও নাথাকিব সেইবাবে বস্তুবোৰেই এনেকুৱা তৈয়াৰ কৰিছে। গতিকে পিতাই বুজাইছে তোমালোক বান্দৰ সকলৰে মই সেনা লওঁ - ৰাৱণৰ ওপৰত জয় লাভ কৰিবলৈ। এতিয়া পিতায়ে তোমালোকক যুক্তি (উপায়) শুনায় ৰাৱণৰ ওপৰত কেনেকৈ জয়ী হ'ব লাগে? সকলো সীতাক ৰাৱণৰ শিকলিৰ পৰা মুক্ত কৰিব লাগে। এই সকলোবোৰ বুজিবলগীয়া কথা। ভগৱানুবাচ, সন্তানসকলকহে পিতাই কয় বেয়া নুশুনিবা..... যিবোৰ কথাৰ পৰা তোমালোকৰ কোনো উপকাৰ নহয়, সেইবোৰৰ পৰা তোমালোকে নিজৰ কান বন্ধ কৰি দিয়া। এতিয়া তোমালোকে শ্ৰীমত পোৱা। তোমালোকেই শ্ৰেষ্ঠ হ'বগৈ। ইয়াতটো শ্ৰী শ্ৰীৰ উপাধি সকলোকে দি দিছে। অম্বা, তথাপিও

পিতাই কয় - নিজকে আত্মা বুলি বুজা আৰু পিতাক স্মৰণ কৰা। এয়া কিমান আচৰিত জয়-পৰাজয়ৰ বেহদৰ খেল যাৰ বিষয়ে পিতাইহে বুজায়। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) পিতাৰ সমান দয়াশীল হ'ব লাগে। সকলোকে দুখৰ পৰা আঁতৰাই পতিতৰ পৰা পান্নন কৰি তোলাৰ সেৱা কৰিব লাগে। পান্নন হ'বলৈ এজন পিতাৰ প্ৰতি বহুত মৰম ৰাখিব লাগে।

(2) পিতাই কয় যিয়ে কান্দে তেওঁ হেৰুৱায় সেইবাবে যেনেকুৱা পৰিস্থিতি নহওঁক তোমালোকে কান্দিব নালাগে।

বৰদান: পৰমপূজ্য হৈ পৰমাত্ম (ঈশ্বৰীয়) মৰমৰ অধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰোঁতা সম্পূৰ্ণ স্বচ্ছ আত্মা হোৱা সদায় জীৱনত এইটো স্মৃতিত থাকা যে মই পূজ্য আত্মা এই শৰীৰৰূপী মন্দিৰত বিৰাজমান হৈ আছোঁ। এনেকুৱা পূজ্য আত্মাহে সকলোৰে মৰমৰ হয়। তেওঁৰ জড় মূৰ্তিও সকলোৰে মৰমৰ হয়। কোনোবাই যদিও নিজৰ মাজত কাজিয়া কৰে কিন্তু মূৰ্তিক মৰম কৰে কিয়নো তাত পবিত্ৰতা আছে। গতিকে নিজকে নিজে সোধা মন-বুদ্ধি সম্পূৰ্ণ স্বচ্ছ হৈছেনে, অলপো অস্বচ্ছতা মিহলিতো হৈ থকা নাই? যি এনেকুৱা সম্পূৰ্ণ স্বচ্ছ হয় তেওঁৰেই পৰমাত্ম মৰমৰ অধিকাৰী হয়।

স্নোগান: স্তানৰ খাজনা নিজৰ ভিতৰত ধাৰণা কৰি সকলো সময়তে, সকলো কাম বুজি লৈ কৰোঁতাজনেই হৈছে স্তানী আত্মা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!